

1893-2006

Gyülekezeti Hírmondó

Igei köszöntő

„Egymás terhét hordozzátok, úgy
töltsétek be a Krisztus törvényét.”
Galata 6:2.

Ezzel az Igével köszöntöm igényes Hírmondónk őszi számának olvasóit!
Igen, ezzel az Igével, mert növekednek a terheink. Teherként nehezül ránk az a lelki-szellemi-erkölcsi állapotegyüttes, amiben élünk hazánkban, élünk Budapesten. Nyomasztó, fárasztó, lehangoló, időnként kétségbe ejtő. Milyen jó, hogy mi - Isten gyermekei – nem vagyunk a meghátrálás emberei hogy elveszünk, hanem a hitői hogy éljünk. Hogyan tudjuk a helyünkön a terhet együtt hordozni?

Például úgy, hogy gyermekeink és unokáink lelki gondviselésére még többet áldozunk. Imádkozzunk értük és hozzuk őket a gyülekezetbe! Írassuk be őket hitoktatásra, vásároljunk számukra lélek-ápoló keresztyén kiadványokat! Legyünk önzők („... szeresd felebarátodat, mint magadat!”) a magunk léleképítésében is! Ne múljon el vasárnap istentisztelet nélkül! Keressük a hozzánk illő hétközi alkalmakat, jöjjünk el a bűnbánati, úrvacsorai előkészítőkre, az újrainduló Erzsébeti Esték alkalmaira! Vásároljunk az iratterjesztésünkből könyveket,

igehirdetéseket, olvassuk és ajándékozzuk azokat!

Teherként éljük meg mindannyian az anyagi megszorításokat. Egy egyházközösség csak a közös teherhordozásban képes élni és túlélni a nehéz időket. Biztatok, kérek minden testvért, hogy „töltsük be a Krisztus törvényét” a teherhordozásban.

Ami nem mást jelent, mint hogy melléd állok, sőt a helyedre állok, hogy rám nehezedjen, ami neked nehéz.

Az Egyház ereje Krisztusban van, az értünk a legnagyobb terhet is vállaló Jézusban, aki „törvényt csinált” és hagyományozott ránk, a közös teherhordozást.

Áldjon meg Isten Szentlelke ezzel bennünket!

Áldás, békesség az Olvasónak!

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Popov Kamen, Popov Hanna, Nagy Beatrix, Nagy Dorina, Nagy Roland, Tari Tamás Márk, Horváth Anita, Horváth Laura, Sándor Szolanzs Barbara, Botos Júlia, Kapcsos Dominik Zoltán, Tóth László Ferenc, Kővári László, Zrupkó Várady Ádám, Ughy Gábor Bence, Szalánczi Rajmund Áron

Házasságukat megáldatták:

Szőke Miklós és Bunna Brigitta, Tihanyi Gábor és Hamara Szilvia, Kálmán Béla és dr. Kiss Gabriella,

Eltemettük:

Chovan Ferencné,

Nyári táboraink

Az idén nyáron gyülekezetünk gyermekei és fiataljai számára négy tábort szerveztünk. A táborokról a résztvevők beszámolókat is írtak, amelyeket nagy örömmel közlünk.

Miután azonban hála Istennek oly sok anyag gyűlt össze, hogy egyszerre nem is tudunk mindent megjelentetni, ezért a tábori beszámolókat is több számban, sorozatosan adjuk közre.

Hittantábor 2006

Mint minden évben, idén nyáron is hittantáborba mentünk. Ezúttal 20 gyerek tartott velünk. Fertőszentmiklósról utaztunk, ahol számos élmény várt ránk. A hét valamennyi napjára érdekesebbnél érdekesebb programokat szerveztek hittantanáraink. Nagyon szép helyen volt a tábor, jól berendezett szobákban laktunk. Délelőttönként éneket tanultunk. A reggeli áhítatok témája a Tízparancsolat volt. Az esti áhítatok a

zenéről, hitről és a hazaszeretetről szóltak. Sok szabadidő, játék, kézműves foglalkozás tette érdekesebbé nyaralásunkat.

Fertődre kirándultunk, az Esterházy kastélyba, ami mindenkinek nagyon tetszett. A melegben jól esett egy kis fürdés a hegyközi strandon. Megnéztük Nagycenken a Széchenyi kastélyt, láttuk a mozdonyparkot és a lovardát is. Tanúi voltunk egy lófűrösztésnek. A fertőrákosi strandon nagyszerűt vízilabdáztunk. Sopronban városnéző kisbusszal mentünk körbe a városon. A táborhelyen megrendeztük az elmaradhatatlan számháborút.

Elérkezett végül a hazautazás napja, és mi sok szép élménnyel gazdagodva mehettünk haza szüleinkhez.

Én jövőre is szeretnék menni a táborba, mert szeretem az énekeket, a bibliai történeteket és a változatos programot, meg a sportversenyeket.

Vida Mónika 5.o.

A Presbitérium

Kiss Sándor /épületgondnok/

1946-ban születtem Pesterzsébeten. Mindkét szülőm református familiából származott, így én is az vagyok! A Pesterzsébet Szabótelepi Református Egyházközség területén nőttem föl, így ott konfirmáltam 1961-ben. Apám ennek a gyülekezetnek haláláig /1975/ volt presbitere.

Az általános iskolát a Lázár V. utcában végeztem. A pesterzsébeti Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségiztem 1965-ben. Az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskolát 1965-ben elkezdtem. Többszöri megszakítással, az utolsó félév-kezdés előtt abbahagytam. Közben kőműves szakmát szereztem. Fővárosi tanácsi vállalatoknál dolgoztam technikai-, művezető, építésvezetői beosztásokban.

Amikor lehetőség volt, egyéni vállalkozó lettem, majd újra alkalmazott. Jelenleg nyugdíj előtti állapotban vagyok.

A Pesterzsébeti Központi Református Egyházközséghez tartozásomat 1967. augusztus 12-e óta számítom. E napon hírhozóként érkeztem a Takaró családhoz. Barátokra, testvérekre találtam!

1972-ben nagy megtiszteltetés ért; Takaró Károly nagytiszteltető úr /Károly bácsi/ presbiternek jelölt, majd meg is választottak. 1978-ban nősültem, Károly bácsi esketett, 1979-ben fiamat, majd 1980-ban lányomat keresztelte. Gyerekeim 1994-ben ebben a gyülekezetben konfirmáltak már Takaró Tamás esperes úrnál. 2005-ben eskette esperes úr lányomat.

Presbiteri tisztségem 1972. óta folyamatos, s e tisztségnek igyekszem a jövőben is megfelelni.

Testvéri köszöntéssel:

Kiss Sándor

Németh Béla

1952-ben születtem református szülők első gyermekeként. Szakmámat tekintve szerszámkészítő szakmunkás. Ifjú koromban kereső, helyét és az élet értelmét nem találó fiú voltam. Vonzott a „szabadság”, a szabad élet- a természet közelsége, a pásztor, betyár és paraszti élet romantikája. Sajnos ezek a törekvések nem találtak támogatásra szüleim részéről. Ez ellen a szülői irányítás ellen történt az első önálló döntésem. Sofőr leszek! (ma már nem tenném ezt) 1978-tól folyamatosan ebben a munkakörben tevékenykedem, az utolsó 8 évben üzletkötőként járom az ország útjait.

Az első Istennel kapcsolatos emlékem az volt, amikor egy prófétai megjelenésű idős bácsi – csak úgy odajött hozzám valahol és azt mondta: „Fiam látom szép

erős férfi vagy de tudod-e? az Isten sokkal erősebb nálad!” Aztán: felejthetetlen volt egy tuzséri presbiter bácsi gyönyörű éneke a szabolcsi utakon zötykölődve, ezek mindig nagyon mély érzéseket és gondolatokat váltottak ki belőlem. 1978-ban Alsónémediben megnősültem, feleségemmel az alsónémedi gyülekezetbe jártunk. 1987-ben aztán egy szomorú családi esemény kapcsán ismerkedtünk meg a pesterzsébeti gyülekezettel. Az első találkozásunk alkalmával a jól ismert történet a tékozló fiúról, nagyon megérintett. Azóta úgy gondolom megtaláltam azt, amit kerestem. Gyerekeim: két lányom „itt” nőtt fel!

1988. reám esett a választás a cserkészmozgalom megszervezésére, és az a megtiszteltetés ért, hogy presbiterre választottak. Gyönyörű és áldott munka volt, magam is férfivá értem! Hitemben, magyarságomban sok-sok megerősítést kaptunk a reám bízott gyerekektől.

1998-ban munkakörömben olyan gyökeres változás történt, amely többé nem tette lehetővé a cserkészletben történő aktív munkát, ezért felmentésemet kértem a „parancsnoki” feladatok alól. A 8. számú Turul azóta szünetel, Csipke Rózsika álmát alussza.

Reformátusságom egyet jelent a hazám felőli felelősségteljes gondolkodással, és azzal ami az életemben meghatározó ige volt. „ Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját”(Jel. 2,10) A gyülekezetnek köszönhetem mind azt, amit az ember várhat az élettől, jó szót, szeretetet, biztatást és barátokat.

Isten iránti hálával megköszönve mindezeket!

Tisztelettel:

Németh Béla

Kreis János

1968-ban Taksonyban születtem egy sváb katolikus családban. Feleségemmel, Csilivel és négy gyerekünkkel azóta is itt

élünk. A munkám is ide köt, egy német cégnek vagyok a műszaki vezetője.

Fiatalabb éveimet a sport és a munkám töltötte ki, majd 1991 májusában az első református Istentisztelet, melyet Pesterzsébeten hallottam, megváltoztatta addigi értékrendszeremet. Megértettem, hogy a Biblia nem csak egy könyv hanem Isten élő és ható útmutatása egész életünkre; hogy nem Jézuskánk van, hanem megváltó erős-szelíd Jézusunk és, hogy a Szentlelket már földi életünkben elnyerhetjük kegyelmi ajándékként "csak" igent kell mondanunk rá.

Ezek után állandó hallgatója lettem a vasárnapi Istentiszteleteknek, majd 1996-ban konfirmáltam és 1999-ben a gyülekezet bizalmából presbiternek választottak. Úgy érzem hogy a gyülekezet befogadott, és én is lelki otthonra találtam itt.

Testvéri szeretettel:

Kreis János

Kitekintő

Évfordulók 2006. szeptember 21-től december 15-ig

szeptember 21.

1791 (215 éve történt)

☞ Megszületett gróf Széchenyi István politikus, a „legnagyobb magyar”

szeptember 29.

1511 (495 éve történt)

☞ Villanueva de Sigena-ban megszületett Szervét Mihály (eredeti nevén: Michel Servet, Miguel Serveto) spanyol orvos, jogász és vallásfilozófus.

1946 (60 éve történt)

☞ Befejeződött a náci Németország katonai, illetve hatalmi vezetőinek

felelősségre vonásával foglalkozó persorozat, a nürnbergi per

Október 02.

1761 (245 éve történt)

☞ Meghalt Mikes Kelemen a XVIII. századi magyar prózairodalom legnagyobb alakja.

Október 03.

1226 (780 éve történt)

☞ Assisiben meghalt a ferences rend megalapítója és szentje, Assisi Szent Ferenc olasz katolikus rendalapító, költő.

Október 04.

1851 (155 éve történt)

☞ Letették a budapesti Szent István-templom, a későbbi Bazilika alapkövét, melyet 1905. november 19-én avattak fel.

1946 (60 éve történt)

☞ A moszkvai Butirka börtön rabkórházában 72 éves korában meghalt gróf Bethlen István miniszterelnök, akinek jelképes hamvait 1994-ben hazaszállították és a Kerepesi temetőben helyezték végső nyugalomra.

Október 09.

1651 (355 éve történt)

☞ Oliver Cromwell, az angol köztársaság (Commonwealth and Free State) államtanácsának vezetője kihirdette a hajózási törvényt

Október 11.

1931 (75 éve történt)

☞ Németországban megalakult a Harzburgi Front, amely a náci párt, a Hugenberg vezette Német Nemzeti Néppárt, a Hazafias Egyesületek Szövetsége, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt és a Stahlhelm (Rohamsisak) nevű szervezet koalíciójából jött létre.

Október 14.

1066 (940 éve történt)

■ Hódító Vilmos Normandia hercege a hastingsi ütközetben legyőzte II. Harold angolszász királyt, és elfoglalta Angliát.

Október 15.

1946 (60 éve történt)

■ Kivégzése előtt megmérgezte magát cellájában Hermann Wilhelm Göring, egykori német birodalmi marsall, aki a Nürnbergben kötél általi halálra ítélt 12 háborús főbűnös egyike volt.

Október 16.

1886 (120 éve történt)

■ A lengyelországi Plonskban megszületett David Ben Gurion (eredeti nevén: David Gruen) izraeli politikus, aki Izrael Állam első miniszterelnöke és honvédelmi minisztere volt

Október 20.

1921 (85 éve történt)

■ IV. Károly volt magyar király feleségével ismét Magyarországra érkezett, hogy visszaszerezze a magyar trónt

Október 23.

1956 (50 éve történt)

■ Forradalom tört ki Magyarországon, ahol a szovjet csapatok kivonását, szabad választásokat, többpártrendszert, a sztálinizmussal való szakítást, a cenzúra eltörlését, a politikai foglyok szabadon bocsátását és a mezőgazdaság megreformálását követelték.

Október 24.

1956 (50 éve történt)

■ A Központi Vezetőség ülésén ismét Nagy Imrét nevezték ki miniszterelnöknek, aki október 28-án koalíciós kormányt alakított.

Október 25.

1936 (70 éve történt)

■ Németországban aláírták a német-japán antikomintern paktumot, amely a Komintern (a Kommunista Internacionálé), és mindenekelőtt a Szovjetunió ellen irányult.

Október 29.

1906 (100 éve történt)

■ Örök nyugalomra helyezték országos ünnepség keretében Zrínyi Ilona és II. Rákóczi Ferenc Törökországból hazahozott hamvait a kassai dómban.

Október 30.

1906 (100 éve történt)

■ Örök nyugalomra helyezték Thököly Imrét a késmárki evangélikus templomban, miután hazahozták hamvait Törökországból.

November 4.

A romos főváros

1956 (50 éve történt)

■ A szovjetek utasítására Kádár János, Münnich Ferenc és Marosán György Moszkvához hű kormányt alakított, amelynek elnöki tisztségét Kádár János, az MSZMP KB főtitkára töltötte be 1958.01.27-ig.

1956 (50 éve történt)

■ A Budapestre bevonuló szovjet csapatok levették a magyar népfelkelést, amely a kommunista párt hatalma és a Szovjetunió ellen irányult.

November 07.

1921 (85 éve történt)

■ IV. Károly volt magyar királyt (I. Károly néven osztrák császár és cseh király), miután újabb restaurációs kísérletet tett, a magyar Nemzetgyűlés megfosztotta uralkodói jogaitól, a Habsburg-házat pedig az örökösödés jogától

November 11.

1526 (480 éve történt)

■ Székesfehérvárott királlyá koronázták Szapolyai Jánost. Mivel az ország két rangidős főpapja, Szalkai László esztergomi és Tomori Pál kalocsai érsek a mohácsi csatában elesett, Podmaniczky István nyitrai püspök végezte a szertartást

November 15.

1891 (115 éve történt)

■ Heidenheim an der Brenzben megszületett Erwin Rommel német vezértábornagy, "a sivatagi róka", aki az Afrika-hadtest parancsnoka volt

1886 (120 éve történt)

■ Seregélyesen megszületett Münnich Ferenc, aki 1958-tól 1961-ig a minisztertanács elnöke volt.

November 21.

1806 (200 éve történt)

■ I. Napóleon császár kihirdette a kontinentális zárlatot, vagyis az angol áruk kirekesztését Európából.

1916 (90 éve történt)

■ Schönbrunnban 86 éves korában meghalt Ferenc József osztrák császár, magyar és cseh király. Utódjaként másodfokú unokaöccse, I. Károly (IV. Károly néven magyar király) lépett a trónra.

November 27.

1701 (305 éve történt)

■ Megszületett Anders Celsius svéd tudós, asztronómus, akinek hőmérsékleti skáláját ma is használjuk.

December 01.

1946 (60 éve történt)

■ Megkezdődött az államosítás, melynek keretében a kormány stabilizációs programjának részeként állami kezelésbe kerültek a legfontosabb vállalkozások

December 06.

1906 (100 éve történt)

■ Megnyitott a Szépművészeti Múzeum Budapesten

December 07.

1941 (65 éve történt)

■ Japánok megtámadták a Hawaii-szigeteken lévő amerikai támaszpontot, Pearl Harbort. A légitámadás következtében két és fél ezer ember halt meg és sok hajó megsemmisült, valamint az Amerikai Egyesült Államok belépett a II. világháborúba

December 12.

1476 (530 éve történt)

■ Aragóniai Beatrixot magyar királynévá koronázták Székesfehérvárott

December 14.

1911 (95 éve történt)

■ Ronald Amundsen norvég felfedező elsőként érte el a Déli-sarkot

A Corvin-köz 1956-ban

A Tízparancsolat forradalma

Tehát 1956 október 23.-át írunk, keddi napra esett, Budapest Kálvin-téri segédlelkész voltam és a Kálvin tér 7 szám alatti templom mögötti külön épület lelkészi hivatalában tartottam ügyeletet. Pap Ákos teológiát, de zeneakadémiát is végző kollegámmal együtt, akik a felügyeletért felelősek voltunk, mert a főnök püspökünk akkor Berecki Albert agyvérzéses bénulással feküdt a kórházban, a lelképásztor más gyülekezeti részlegben és a lakásán lakott és mi voltunk a felelősek az ottani irodistákkal együtt a rendért. Minden tökéletesen zajlott, ott is fogadtuk a különböző jelentéseket, telefonhívásokat, amikor a reggel 9-től délután 2-ig tartó ügyeletet délután 1 óra 5 perc körül, egy az irodába berohanó leányzó megtörte. Ez a valaki Tóth Julika volt, doktor Tóth Endre Kecskeméti elhunyt lelkésznek a leánya, és a Kecskeméten régen szolgálatot teljesítő Pap Ákos teológus zenész és ezért érzékeny lelkületű, idegzetű kollegámnak, már neki is állított: „Ákos bácsi! Megyünk tüntetni!” „Hogyhogy tüntetni mentek? Hova?” „Hát a kommunizmus ellen! A szabadság..” „

Jajj a jó Isten áldjon meg, a világ minden kincséért se, hát elfognak börtönbe záratnak, hát felakasztanak.” Nem bírtam tovább, kiléptem a belső szobából „Juli, hol indul az a tüntetés? Menjünk együtt, nehogy lebeszélni hagyd magadat.” Hiszen, természetesen, abban az időben már minden ingott a totális diktatúrában. Követelték azt az enyhülést, ami a Hruscsov 1953 februári titkos moszkvai pártkonferenciás beszéde alapján indult el, ahol leleplezte Sztálinnak a mondhatatlan tömeggyilkos bűneit, és ebben a vonatkozásban, voltak visszakanyarodások, de egy biztos – így mondtuk ezt 56-ban előtte és utána is – a fogpasztát a tubusba nem lehet visszanyomni. Először kinyomtátok, ..., és utána legfeljebb befagyasztani lehetett. Azt lehetett, de ennek az eredménye volt a megindult enyhülésnek a következménye, hogy Magyarországon is a koholt per alapján kivégzett Rajk Lászlót október 6-án újra kellett temetni, és a gyilkosai ott álltak a koporsója körül. Ezért a diktatúrát nem lehetett olyan mozdulatlanságban tartani, mint addig és ezért a Műegyetemről kiindulva az Orvosi egyetemig a főiskolákon át megindult a tüntetés. A Tóth Juli diák- és egyetemista társaival együtt ... Elég volt akkor már az utcára kimenni és lehetett látni, hogy a Kálvin tér központi helyén az minden oldalról, Műegyetem, Szabadság híd és a Vámház körút felől éppen úgy jöttek, mint ahogy jöttek a Semmelweis Orvostudományi Egyetem felől és jöttek a Tudományegyetem Múzeum felőli oldaláról, de az egész a Múzeum körúton megállapodva indult a Kiskörúton át. „Gyertek velünk, gyertek velünk”, és amit először láttam az a Nemzeti Múzeum melletti hatalmas épület tűzfalának a magasában, ami ma nem látható mert a Kálvin teret tönkretették két úgynevezett üvegpalota förmedvénnel. A felirat volt óriási betűkkel: „Ruszkik haza!” és ez visszhangzott azonnal a tömeg ajkán is:

„Ruszkik haza!” és az oszlopokon – óra és villanyoszlopokon, a házakon kitéve a 12-24 pontja a forradalomnak. Az első az volt, hogy a szovjet, véglegesen hazánkban állomásozó hadsereg, menjen szépen haza az otthonába. Annak ellenére – ez nem volt a röplapon – hogy ugye az amerikai külügyminiszter megmondotta egykor hogy a politikában semmi sem állandóbb, mint az ideiglenes megoldások. Követeltük, hogy azonnal térjenek haza, magyar katonák, pedig csak magyarországi szolgálatot teljesítsenek, kívántuk a parlamentarizmus helyreállítását, a koholt perек megszüntetését, és a nemzettől idegen kommunista címer helyett, a koronás 4 folyós 3 halmos címer visszaállítását, a vallásszabadságot, a hivatalos ateizmus helyett, és ebből azonnal tudtam, hogy nekem mint református lelképásztornak szintén ennek a tüntetésnek és ennek a diktatúra-ellenes, főváros szerte érvényes és remélhetőleg országos megmozdulásnak a részese kell, hogy legyek és köteles vagyok az igazságához, a győzelméhez, ha lehetséges hozzájárulni. A menet megindult, óriása ütemben szaporodtunk, lassan egy tüt le nem lehetett ejteni.

1956 az örökkévaló szellemnek az alászállása is, mert a világ legszentebb és legtisztább forradalma volt, úgyhogy azt csak a 10 parancsolat és a Jézusi hegyi beszéd értelmében tudom értékelni.

Először is az első parancsolat értelmében az igaz istenhitnek a kirobbanása és a földrehozása volt az istenimádatban, az ál-abszolútum, a hamis istenek és a hamis istenképzetek ellen, ami azelőtt „a párt a mi eszünk becsületünk, fényes jelenünk, ragyogó jövőnk... Sztálin elvtárs mindent tud” - ő volt isteni tulajdonságokkal felruházva az isteni mindenhatóságot az ő számára

biztosították, hiszen már atom- és termonukleáris fegyvere is van. Bebizonyult, hogy hiába vannak valakinek sátánian álisteni eszközei az ember nem isten, és ha totalitárius diktatúrát épít ki magának, mert íme mint a haláltánc ballada mondja : „Ott ült a császár, dús hajában négy csillag volt a diadém, rabszolganepek térden állva imádták, barna köldökén a Göncöl forgott, vállá balján lámpásának állt a holdkorong, csak a bohóc sírt trónja alján. Mint sírsz! Rivallt rá. Te bolond! Nincs szív mit kardom át ne járna, enyém a föld. S hogy este lett, egy csontváz tántorgott eléje, s ő elfújta mint egy porszemet” Hát itt is elfújta mint egy porszemet és beteljesült, hogy akinek nincs istene az önmagát teszi istenné, vagy annak az ideológiáját, vagy a hadseregét vagy a pénzét vagy a környezetét, de mindezek mennél magasabbra épülnek annál inkább kártyavárként omlanak össze. Egy kicsi ország egyetlen fővárosi tüntetése megszüntette ezt a hatalmat és egyedül az önistenítő világban is az önfeláldozó szeretet istene maradt meg, mint ahogy én is elmondtam. Mindenünnen szedték le a vörös csillagokat, a postapalota tetejéről, az épületekről, a gyákról, és a belövés után is megmaradt a Kálvin-téri templom csillaga és erről írtam én, hogy: „A nagy csillaghullás után különös méltósággal ragyog a napfényben tornyunknak csillaga.” S amikor november 4. után azt mondták, hogy ezt vonjam vissza mert reakciós, azt mondtam nem, mert ez nem politikai, hanem teológiai álláspont. Az ötágú csillag az öt kontinenst jelenti, és az emberi önistenítés csillaga, olyan mindenható és olyan mindenre kiterjedő isteni uralmat akar adni, amely embernek nem jár, a betlehemi csillag a templom tetején, pedig az önfeláldozó emberi szeretet csillaga aki odaadja a mennyi uralmat, hogy vállalja a betlehemi jászoltól a golgotai kereszthalálíg érő és ívelő életet. Meggyőződésem, hogyha

visszateszik a vörös csillagot, akkor a vörös csillag úja lehull, de az önfeláldozás isteni szeretetének a csillaga mindvégig ragyogni fog. Ezért aztán kaptam 33 évi száműzetést, de ez már későbbi. A pincében, ami 165 centi volt, én meg 181, felállni nem tudtam, csak letérdelni, de erről majd később. A lényeg azonban itt, hogy az önistenítés csillagai lehullottak, és csak az isteni szeretet csillaga maradt. A második parancsolat, hogy ne legyenek idegen isteneid, erről ne csinálj faragott képet. A Sztálin-szobor ledöntésével a bálványoknak nem irgalmazott ez a forradalom. Ledöntötték ezeket a szobrokat és egy bizonyos a Biblia szerint isten jelenlétében ledől a bálvány szobor és isten jelenlétében Szörnyű Benjámín a szentek hegedűjében, egyházi énekes gyűjteményében írja: „Méltóztass irgalmadra a jelen világa dicső jelenléteddel dűljön le a Dála” Tehát így dőlt le a Sztálin szobor.

Aztán a következő, hogy ne vedd fel hiába a te istened nevét. Minden nap kinn voltam a forradalom idején és egyetlen káromkodást nem hallottam, csak azt, hogy hál Istennek. Hogy hát ezt is megérhettük és ez egy isteni csoda. És valóban olyan volt az egész, mintha kitörne egy vulkán és a nyomában nem pusztító lávafolyam eredne, hanem egy tökéletes mesesziget kerekedne ki, ahol minden harmóniában van mindenkivel. Tehát volt aki imádkozott és hálálkodott Istennek, hogy ezt a forradalmat mi adhattuk a világnak, és tudjuk hogy Albert Camus az egzisztencialista, az Istenben sokszor kételkedő valaki is mondta, hogy a magyarok vére az isteni szeretet és igazság nevében zendül. Egy káromkodás nem volt, csak fohász, csak imádkozás, csak hálálkodás.

A következő, hogy a hetedik napot megszentelték, ilyen ünnepélyesség volt a levegőben, egy addigi

kommunizmusban legfeljebb munkaszüneti napokat mondhattunk, de itt ki kellett menni az utcára és ki kellett menni az utcára, mert mindenki ünnepelt. Tehát éljenezték a pesti srácokat, éljenezték azokat, akik átölelték egymást, akik azt mondták, hogy eddig ellenségek voltunk, mostantól barátok leszünk, mert itt ez a döntő, hogy mostantól ez a kis Magyarország megmutathatta a világnak, hogy nem kell a kommunizmus és kell az élet. Sokszor felhangzott a Himnusz, a Szózat, a Székely Himnusz, tehát ünnep volt a levegőben. A negyedik parancsolat szerint.

Az ötödik parancsolat, tiszteld atyád és anyád. De itt ez a lényegének a tartalmát megfordítva megfordult. Petőfi még 1848-ban a Vén zászlótartó című versében azt mondta el, hogy: „Édesapám te néked én voltam ez idáig a te büszkeséged, váltott idő, változott egészen, te vagy mostan az én büszkeségem.”. Hát a gyermek volt büszke a vén zászlótartó apjára, hogy öregségében is viszi a zászlót, na most a szülők voltak büszkék a pesti sráca, és aki megnézi a Corvin-közben a Pesti Srácnak a szobrát, akkor látja, hogy végül egy ország büszke volt a fiatalokra, a gyerekekre. Akik az életüket nem kímélték és mondhatatlanuk bátrak voltak, és tudták, hogy miért harcolnak, tehát mindenkinek a zsigereiben volt az igazság, a kozmikus harmónia, hogy álabeszólutumok nem uralkodhatnak. Egy ember nem mondhatja meg, hogy mit gondoljak. Az egyház Isten .Egy ember nem mondhatja meg, hogy mit csináljak, úgy hogy a végére azt mondjam, hogy ezt én akarom csinálni mint ahogy a papucsférj, hogy anyukám mi is az én akaratom? Hát pedig a totális diktatúra ezt jelenti az egész országnak meg volt mondva mit gondoljon. Azt amit ők akarnak. Ez benne volt a srácokban, és a srácok ezt a kozmikus harmóniát, kozmikus igazságot történelmi győzelmet mindenestül előmozdították és könnyesen

büszkék voltak rájuk a szüleik. Tehát itt nem volt nemzedéki ellentét.

A ne ölj parancs szintén egy forradalomban egyedülálló. A magyar forradalom az egyetlen, amelyben 99%-ig csak az önfeláldozó forradalmárok haltak meg és a „nagy forradalom” pártján álló ellenség a halottaknak az 1%-át tette ki. Ez pont fordítva szokott lenni. Amikor kitört a francia forradalom, és mindenkit pusztítottak, mindenkit kiirtottak, és akkor néhány közülük is meghalt. Itt most a forradalom hívei haltak meg, azok mentek az ÁVO-s tüzek ellen, és nem ők gyilkoltak. Azokat a bíróságoknak kell majd átadni, mondta a rádió és mondtuk mindnyájan, és egyedül álló a forradalmak körében a hatodik parancsolatnak ilyen mértékben történő betartása, hogy 99%-ig önfeláldozó forradalmárokkal van megítélve és csak 1%-ban ellenforradalmár. És természetesen az is volt, mondják itt ugye, hogy a Köztársaság téren ugye volt vérengzés és kétségtelen amikor arról volt szó, hogy az ottani foglyokat fogják megölni. Hát ez volt az az 1%-os amikor erőszakoskodásra került a sor a forradalom oldaláról is, de a Tízparancsolatot így tartottuk be.

A ne paráználkodj, a tömegek összesereglésében semmi tisztátalan indulat nem volt felfedezhető, csak valóban, mint a IX. szimfóniában szeretetteljes ölelés. Mint ahogy mondtam, ahogy engem is tankon melós és diák ölelt, az valóban a hazafiúi szeretetnek az isteni gondviselés csodatevő erejének, szeretetének az ölelése volt. De szintén tisztátalan indulatokat, hogy így szoktuk félreérthetetlenül, de trágárul mondani, hogy szexuális imperatívuszokat nem lehetett hallani, pedig aztán, hogyha megnézzük a francia forradalmat vagy a többi, hogy trágárkodnak,

ocsmánykodnak, disznólkodnak, hát az nem emberi. Itt nem volt a paráználkodás a tisztátalan cselekedeteknek még az árnyalata sem. Itt megszentelődött az utcanő is ha kellett, abban a hallatlan csodálatos forradalmi tiszta tűzbe amikor tömegek az életüket adták azért, hogy itt halál helyett élet legyen.

A legszemléletesebb a nyolcadik „ne lopj” parancsolattal kapcsolatos magatartásforma volt. Ugye a lövedékek légnyomásai és ágyútüzek légnyomásai betörték a kirakatokat, ajtókat, áruházakat. Isten ember előtti hitelességgel állítom, hogy november 4-e reggeléig, amíg le nem gázoltak minket, egy fülbevaló, egy praliné szem az édességkirakatokból nem hiányzott. Egy ruha egy zsebkendő, senki el nem merte volna vinni, és nem is akarta abban a légkörben. A mártírok részére dobozban vagy kalapban odaadott pénzt nyugodtan ott lehetett hagyni, senki hozzájuk nem nyúlt, a forradalom utáni bizottság tagjai gyűjtötték össze és adták át valóban annak, akinek a hozzátartozóját el kellett temetni vagy el kellett vitetni. Tehát abszolút tiszta volt ez az út, nem úgy mint a kommunizmusban, hogy ügyes ember nem lop hanem szerez, abból amit tőle loptak el. Ez teljesen eltűnt és helyette ez a jézusi tisztaság a tulajdon szentsége lépett elő.

„Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúságot”, ó amikor az igazág robbanása megtörtént, akkor lehetett volna gondolni, hogy a komoly perek, az orrba dugott ceruzák, az össze-vissza verések után jönnek a átkozódások, de nem. Arról volt szó, hogyha Isten megengedte ennek a forradalomnak a kitörését, akkor nem átkozódunk, hanem imádkozunk. Hegyi beszéd: „Áldjátok azokat akik titeket átkoznak, szeressétek azokat akik titeket kergetnek.”

Kilenc parancsolat beteljesedett ez alatt a két hét alatt. És senki nem volt irigy senki nem kívánta azt, ami az ő felebarátjáié, mert mindenki adni akarta, mindenkinek a

történelmi változást. Hát egy Istennel szemben való tökéletes elkötelezettség és egy világgal szemben álló szent közömbösség uralkodott itt el. Tudjuk hogy a szentségtelen közömbösség cinizmus a világ életformájának legnagyobb ellensége, minthogy az hogy Isten vagy ördög mindegy, ez azt jelenti, hogy Istent elúzi az illető és az ördögnek mindenestül átadja magát. Itt erről szó se volt, itt szent közömbösség volt, ha élünk az Úrnak élünk ha meghalunk az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk akár halunk, az Úréi vagyunk. Így például a 2 teológus mártír is a Lónyay utcában úgy halt meg, hogy egy néni átjött a Lónyay utca egyik oldaláról a másikra - nyilván a családjához akart menni, - megsorozták és ott esett össze vérezen az utcának a közepén. Erre a két ifjú, akár élünk akár halunk odamegyünk és behozzuk. Őket is megsorozták és ők is meghaltak. Tehát az önfeláldozó jelen teremt jövőt vagy ahogy Ravasz László püspök mondta: „csak az a békés nemzet, mely élete igazságáért vállalni meri a halál kockázatát az igazságért, nyerheti meg jogát az élet nyereségéhez”

Dr Hegedűs Loránt

Márai Sándor:

Mennyből az angyal

MENNYBŐL AZ ANGYAL - MENJ SIETVE

Az üszkös, fagyos Budapestre.
Oda, ahol az orosz tankok
Között hallgatnak a harangok.
Ahol nem csillog a karácsony.
Nincsen aranydió a fákon,
Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Angyal, vigyél hírt a csodáról.
Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,

Ahol most gyertyafény világol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Angyal, te beszélj a csodáról.
Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett –
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarország.
És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, ki eladta,
Aki háromszor megtagadta.
Vele mártott kezet a tálba,
Harminc ezüstpénzért kínálta
S amíg gyalázta, verte, szidta:
Testét ette és véréit itta –
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.
Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta, vagy Angyal hozta –
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekesznek,
Csak orrontják, nyíznak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
Mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákon.
És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mivégre kellett.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Miért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”
Nem érti ezt az a sok ember,

Mi áradt itt meg, mint a tenger?
 Miért remegtek világrendek?
 Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
 De most sokan kérdik: mi történt?
 Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
 És kérdik, egyre többen kérdik,
 Hebegve, mert végképp nem értik –
 Ők, akik örökségbe kapták -:
 Ilyen nagy dolog a Szabadság?
 Angyal, vidd meg a hírt az égből,
 Mindig új élet lesz a vérből.
 Találkoztak ők már néhányszor
 - A költő, a számár, s a pásztor -
 Az alomban, a jászol mellett,
 Ha az Élet elevent ellett,
 A Csodát most is ők vigyázzák,
 Leheletükkel állnak strázsát,
 Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
 Mondd meg nekik, -
 mennyből az angyal
New York, 1956.

**„Az pedig az örök élet, hogy
 megismerjenek téged”
 (János 17:3.)**

*Pesterzsébet, 2006. 06. 18.
 Takaró Tamás, esperes*

A FELEJTÉS RŐL

Lekció: Filippi levél 3 12-16

**„Nem mondom, hogy már elértem,
 vagy hogy már tökéletes volnék;
 hanem igyekezem, hogy el is érjem, a
 miért meg is ragadott engem a**

**Krisztus Jézus. Atyámfi, én
 enmagamról nem gondolom, hogy már
 elértem volna: De egyet cselekszem,
 azokat, a melyek hátam megett vannak,
 elfelejtván, azoknak pedig, a melyek
 előttem vannak, nékik dőlván,
 czélegyenest igyekszem az Istennek a
 Krisztus Jézusban onnét felülről való
 elhívása jutalmára. Valakik
 annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen
 értelemben legyünk: és ha valamiben
 másképen értetek, az Isten azt is ki
 fogja jelenteni néktek: Csakhogy a mire
 eljutottunk, ugyanabban egy szabály
 szerint járjunk, ugyanazon értelemben
 legyünk.”**

Alapige: Filippi levél 3 14

**„De egyet cselekszem, azokat, a melyek
 hátam megett vannak, elfelejtván,
 azoknak pedig, a melyek előttem
 vannak, nékik dőlván, czélegyenest
 igyekszem az Istennek a Krisztus
 Jézusban onnét felülről való elhívása
 jutalmára.”**

Tegnapelőtt este, inkább azt kell
 mondanom hogy nem is este volt hanem
 már éjszaka, láttam egy megrendítő
 dokumentumfilmet és ennek a mai
 igehirdetésnek az apropója tulajdonképpen
 ez a dokumentumfilm. Amikor a végére
 értek a vetítésnek, én már tudtam, ha Isten
 erőt ad és élek akkor vasárnap erről fogok
 prédikálni, amit belőlem az a
 dokumentumfilm akkor, ott kiváltott. Csak
 majd egy sajátos nézőpontból fogok róla
 szólni és ez a sajátos nézőpontunk mindig
 a Biblia, Isten ígéje.

Ezt a dokumentumfilmet az én ismereteim
 szerint még soha nem mutatták be, ez volt
 az első vetítése. Mindenképpen jónak
 tartanám ha minél előbb minden magyar
 ember ezt a filmet láthatná. Az apropója
 pedig annak, hogy tizenhét-tizennyolc év
 után hogy az eredeti események
 lezajlottak ez a film megszületett az volt,
 hogy pénteken emlékeztünk az 1956-os
 mártírok újratemetésére. És ez volt az
 apropó, hogy levetítették ezen az éjszakán

ezt a filmet. Különössé és megrendítővé az tette, és az tette valóságos dokumentummá is, hogy ez volt Kádár János halála előtti utolsó beszéde amit rögzítettek, és amelyről eddig nem tudhattunk. Ez az utolsó beszéde a politikai bizottság tagjai előtt hangzott el, még hozzá olyan értelemben váratlanul, hogy nem is volt meghívva erre az alkalomra az akkor már beteg Kádár János. Aki mégis megjelent és elmondott egy különös vallomást, gyötrődést, egy beszédet, élete utolsó beszédét. Legfőképpen az volt megrendítő hogy szembe kellett néznie azzal, hogy pár nap múlva e beszéd után újratemetik azokat, akik az ő halálos ítélete nyomán kivégeztettek. De már mint mártírokat és hősokeket fogják őket újratemetni. Merthogy megtalálták abban a bizonyos 301-es parcellában, két méter mélyen, arccal lefelé, összedrótózott kezekkel az ártatlan halálba küldötteket. Hiába volt a 33 évi hazudozás, történelem-hamisítás, dokumentumok részbeni eltüntetése, agyonhallgatás, hiába voltak a jeltelen sírok. Döbbenetes volt hogy a 77 éves öreg ember eredeti hangja hallatszott végig, nem más beszélt helyette hanem ő, és ezekből feketén-fehéren kiderült az amit mindenki tudott, de amiről nem nagyon beszéltek, vagy átírták, megszépítették, hogy bizony Kádár János elárulta a magyar hazát. Így küldték haza Moszkvából, ezzel a feladattal és ő végrehajtotta. És bizony rengeteg ember gyilkosa. Ezt ő maga is elvállalja azzal ebben a megszólalásában hogy: „Együtt hoztuk a döntést a maguk szüleivel 33 évvel ezelőtt, természetesen a bírósági tárgyalások előtt, együtt hoztuk elvtársak a döntést.” És tudja hogy pár nap múlva akiket ő halálra ítélték, mindenfajta bírósági tárgyalást megelőzően, azokat most újratemetik mint hősokeket, mint mártírokat.

Azt gondolom előbb-utóbb látni és hallania kell mindenkinek ezt a dokumentumfilmet, a becsapott és megtevesztett magyar millióknak, akik közül oly sokan szavaztak egy pár évvel ezelőtt, amikor az volt a kérdés hogy kit tartanak a legnagyobb magyarnak. Szent Istvánt, Mátyást, Kossuth Lajost, és ehhez hasonló „kicsinységeket” is megelőző módon, ez a hazáját eláruló a maga vallomása szerint is gyilkos Kádár a legelején a sornak.

De jó lenne egyszer ennek a népnek tudni az igazságot, a mögötte levő évtizedek történelmének igazságait! És csak elgondolkoztató hogy kinek az érdekében nem lehetett 18 évig hallani, megtudni hogy ő maga hogyan látta mindazt amit csinált. És hogyan készült élete végére iszonyatos gyötrődések közepette. Van ebben az utolsó megszólalásában önigazolás, magyarázkodás, belső nyugtalanság, reménytelenség, de ami nincs: nincs őszinte megbánás, nincs becsületes bocsánatkérés.

Drámája itt a földön azzal végződött, hogy bár ő maga mondja hogy az orvosa tiltja, de ő mégis szeretne még egy szabad beszédet mondani, hogy mindent megmagyarázzon, de aznap meghal amikor az újratemetés napja van.

Két dolgot nem tudott, és erről szeretnék beszélni, mert rettenetes ha valaki ezt a két dolgot nem tudja. Nem tudott felejteni és nem tudott elrendezni. Nem tudott felejteni bibliai módon.

Igaz ő a múlttól azt tanulta hogy azt végképp el kell törölni. Hogy ez micsoda bolondság! Mintha el lehetne törölni, mintha 33 év eltörölhetné! Mintha a történelmet el lehetne törölni! De ha lehetne is, valamit nem lehet, azt ami itt van az ember lelkében: a vétkei súlyát, a bűnei súlyát azt nem lehet eltörölni. A saját múltja benne élt, mint ahogy mindannyiunkban benne él. És ez az ember nem tudta elfelejteni, és bár lassan

már az agya sem volt tiszta, de gyötörte az egész élete, a múltja.

Ezért szeretnék én ma szólni előttetek a fölolvastott ige alapján a felejtésről. Két dolgot szeretnék elmondani az ige kapcsán. Először a felejtésről fogok szólni a múlt felől nézve, aztán a felejtésről a győzelem felől nézve.

A felejtésről a múlt felől.

Merjük bátran kimondani, kedves testvérek, hiszen nincs senki akit ne kísértene és ne kísérne a múltja számtalan eseménye hogy: A régieket elfelejteni rendkívül nehéz. Igazán nagy ajándékot kap Istentől az, aki elmondhatja Pál apostolnak ezt a boldog vallomását hogy: „Amik a hátam mögött vannak azokat én elfelejtettem.” Rendkívül nagy ajándék, hihetetlen és sajnos ritka. Mert a régieket elfelejteni roppant nehéz.

Persze amikor azt mondom a régieket elfelejteni, nem arról van szó, amit így szoktunk mondani hogy: Ó nem jut eszembe, nem emlékszem rá. Nem erről van szó. A felejtés az egy bonyolult tudomány és egy nagy ajándék egyszerre. Egészséges esetben a felejtés valami ilyesmit jelent: kártékonyan nem hat bele a jelenembe a múlt. Ezt elmondom még egyszer hogy egy kicsit rágjuk. Kártékonyan nem hat bele a jelenembe a múlt. Pál azt mondja hogy: „Amik a hátam mögött van elfelejtem.” Persze nem azt érti ez alatt, hogy elfelejtettem hogy kik voltak a szüleim, hogy hol születtem, hogy mikor történt mindez, hogy milyen iskolába jártam, hanem azt jelenti ez az „elfelejtve” hogy nem hat rám a múltam, nem kötöznek a múltbeli dolgok, szabad vagyok a régiektől. Szabad vagyok. A múltam nincs rajtam mint egy béklyó amely megkötözne. Ezért szabadon tudok járni az életem útján. Olyasmiről beszél itt Pál apostol hogy a múltam ott van a jövőmben, beledolgoztam már a múltamat és ott van a jövőmben, de

teljesen szabad vagyok tőle. Történetek bennem és körülöttem nagyon kemény, nagyon nehéz, életemet meghatározó, sokszor nagyon fájdalmas események, de ezeket bele tudtam dolgozni a jövőmbe, az életembe és nem tartanak fogva. Nem vagyok úgy, ha meglátok valakit rossz a lelkiismeretem. Nem vagyok úgy, ha meglátok valakit arrébb kell mennem mert útálom. Nem vagyok úgy hogy ezzel az emberrel nem tudok egy asztalhoz leülni, mert egy pár évvel ezelőtt azt hallottam, hogy azt mondta rólam, és tényleg lehet hogy azt mondta.

Ilyenkor az ember a múltjának a foglya, kötözi a múltja. Tönkreteszi a jelenét is meg a jövőjét is. Nagy adomány ha valaki el tudja mondani: „Azokat amik a hátam mögött vannak elfelejtettem, nem tudnak hatni rám, nem befolyásolnak.” A legtöbb embernek a múltja rettenetes teherként, bilincs ami ráfonódik a jelenére és tönkreteszi, boldogtalanítja a napjait és az egész életét. Bizony nehéz felejteni. Azért is mert a múlt az egy nagy erő. Az igazság hogy akkora nagy erő, hogy az ember szinte elszakadni sem tud tőle. És az az igazság hogy a múltunk döntően ha így köt, kártékonyan hat ránk. Nagyon érdekes a pszichológusok egyöntetű megállapítása hogy a legtöbb emberre a múltjából a gyermekkorában történt élmények, események hatnak negatív módon. Ugyancsak a pszichológusok mondják azt hogy minden emberben működik egy cenzúra. Ez a cenzúra az ami véd bennünket, hogy a múltunk keserű eseményei egyszerre és folyamatosan ránk ne szakadjanak mert beleőrülnénk. Nem tudnánk elviselni ha szüntelenül ott lenne előttünk mindaz ami velünk megesett. Belepusztulna a lelkünk, ha ez egyszerre mind ott lenne.

Ugyanakkor éppen ez a cenzúra az, ami miatt úgy van hogy rakódnak ránk a boldogító élmények, de ezeken időről-időre át tud törni valami letről a tudatalattiból, a mélyből valami

elrendezetlen, lelki negatív élmény. Robbanásszerűen tud ez előtörni. Számptalan házasságtörés oka ez. Számptalan egészen megmagyarázhatatlanul tönkremenő párkapcsolat oka ez. Történt valami, első renden a gyermekkorban ami nincs feldolgozva. Egy rossz apaélmény, egy keserítő anya-élmény, egy kettőjük közt lévő háború, s köztük a gyötrődő gyermek aki szereti ezt is, szereti azt is. És mennyi családi viszály, testvérek között, barátok között, mennyi gyülekezeti feszültség hívők, egyháztágok között. Mert nincs felejtés! Nagy ajándék és csodálatos tudomány amiről Pál beszél: „Amik a hátam mögött vannak elfelejtven”. Ami azt jelenti: úgy hogy nem hatnak rám. Tudok róluk, de már nem hatnak rám, nem befolyásolnak, nem teszik tönkre a mámat és a holnapomat. És arról szeretnék majd végül beszélni, hogyan történhet meg ez a csoda.

A felejtésről a győzelem felől.

Amikor Pál elmondja ezt a vallomását: „Amik a hátam mögött vannak elfelejtve és amik meg előttem vannak azoknak nekifeszülve”, valami győzelmes kiáltást mond. Elfelejtettem mindazt ami a hátam mögött van! Engem nem köt semmi abból ami velem és körülöttem történt! A szívem szabad szeretni és szolgálni, végezni a dolgomat, átölelni a másik embert, a másik szemébe nézni és megfogni a kezét. Szabad vagyok! Szabad a szívem. Elfelejtve.

De hogyan is értsük mindazt amit Pál apostol mond, hiszen az előbb azt mondtam hogy az ember a múltját szinte nem tudja elfelejteni. Mit jelent amikor Pál azt mondja: én pedig elfelejtve a múltat megyek előre. Ami nem megy általában az embereknek, hogyan ment Pál apostolnak?

Kedves Testvérek úgy, hogy hatástalaná tette a régi fertőzések sebesüléseit. Régi, lelki fertőzések

sebesülése mindannyiunknak van, de hatástalan az keveseknek van. Olyan fertőzések lelki sebesüléseink vannak amelyek még ma is hatnak ránk. Pálban hatástalaná lettek ezek a régi fertőzések sebesülések is. A régi dolgokat feldolgozta Pál apostol, bedolgozta a jelenébe és így szabadá lett.

Hadd mondjak egyetlen egy példát, hogy értsétek miről beszél az apostol. Pálnak is volt egy múltja, az hogy zsidó volt és az élete a zsinagóghoz kötődött. Az ő múltja a zsinagóga volt. Ez jelentett dogmákat, ez jelentett imagyakorlatot, ez jelentett különböző missziói szolgálatokat. Annyira hatékony volt Pál apostolnak ez a múltja, a zsinagógái múltja, hogy ebből a lendületből megy hogy kiirtsa a keresztyéneket, hogy összeszedi őket és viszi börtönbe, elfogató leveleket kér és indul és gyűjti őket. Annyira hatékony volt a múltja, a zsinagógái múltja. És most mégis el tudja mondani hogy: „Amik a hátam mögött vannak azokat én elfelejtettem. Múltá lett, nem köt, semmilyen hatása nincs rám.” De hogyan lehet ez? A múltunknál egy még nagyobb erő által. Azt mondtam hogy a múlt nagy erő. A múltnak ezt a nagy erejét hatástalaná tenni mi magunk nem tudjuk, csak egy a múltunknál még nagyobb erő képes azt hatástalanítani. Ez a még nagyobb erő volt képes megfékezni mindent Pál apostol életében ami múlt volt, ami addig lendítette, vitte az életét. Így mondja: „Gyilkos indulattól lihegve mentem.” Csakhogy megismerte Jézust és Jézusban megismerte ezt a még nagyobb erőt. A zsinagógái múltja nem múlt el, de hatástalaná lett. Ami abból nem volt igaz, arra kimondta hogy ez nem igaz, amit pedig megörzött azt továbbvitte Jézus felé. A múltat nem végképp eltörölni akarta, hanem egy nagyobb erő által hatástalanodott az életében. Íme a feladat: ha a múltad köt, ha felejteni nem tudsz, Jézus segítségül jön mint a múltnál is nagyobb erő, hogy hatástalaná tegye,

hogy ne fertőzzön, hogy ne kössön, hogy ne boldogtalanítson, hogy szabaddá tegyen. Igen van győztes felejtés is! Ezt nem tudta ez a szegény ember akiről az igehirdetésem elején beszéltem. És ezt nem tudja egy csomó ember. És ezt nem gyakorolja, bár tudja, rengeteg keresztyén.

Ha nem tudsz felejteni, egy a múltadnál nagyobb erő segítségül hívásával, Jézus segítségével, akkor keserű és boldogtalan jelened és szomorú holnapod lesz, egyre kevesebb barátal és ismerőssel, egyre inkább bezárkózó élettel, egyre szomorúbb szívvel. „Amik a hátam mögött vannak elfelejtve. De amik előttem vannak azoknak meg nekidőlve.” Látjátok ez hiányzik a keresztyénségből, ez a nekidőlés, mert ahhoz meg erő kell! De ha a felejteni nem tudó múlt elszívja az erőnket, nem tudunk nekidőlni hogy Isten befoghasson és szolgálhassunk, hogy boldogíthassa az életünket. Mert teli vagyunk a múlt megköttöző, erőnket elszívó szörnyűségével. Amik a hátam mögött vannak Jézussal elfelejtve, akkor ami előttem van annak pedig nekidőlve igyekszem, megyek, szolgálok és szeretek. Kedves testvérek az Úr Jézusban a nagyobb erő mindig győz. Jézussal a múlt nagy ereje felett is lehet győzni. És így lehet felejteni. Mondjam

más szóval? Megbocsátani, elengedni. És kísérhet a gyermekkorom, az ifjúságom, sok csalódásom, keserűségem, Jézus ereje által mégis tudok felejteni. Hogy egy szép hallelujával fejezzük be: „Mert van erő van, csodás erő van, Jézusunk vériben. Van erő van, csodás erő van, Jézus drága szent vériben.”

Amik a hátam mögött vannak, elfelejtve és amik előttem vannak, azoknak nekidőlve igyekezzünk célegyenesen a Krisztus elhívása szerint menni!

Ámen!

Rendszeres gyülekezeti alkalmak:

Kedd 10 óra asszonyóra

Kedd 18 óra férfi óra - minden második héten

Szerda 19 óra énekkari próba

Csütörtök 10 óra bibliaóra

Csütörtök 18 óra kisifi bibliaórája

Péntek 18 óra nagyifi bibliaórája

Vasárnap 10 óra felnőtt- és gyermekistentisztelet, valamint gyermekmegőrzés

A gyülekezeti hittanórák még szervezés alatt vannak. Szeretettel hívjuk és várjuk a gyermekeket!

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor